

Stojan. Od srea rad; a ne samó igrala se hodeta skupaj, nego tudi učila. Pri mojem Radovanu dobodeš knjige, obleko in hrano, a tudi tvoja babica bode vsak dan iz naše kuhinje kaj dobila.

Radovan. O predobri moj strijček!

Milan. Gospod! kako naj se vam zahvalim?

Stojan. Zahvale ni treba nobene; samó priden bodi in uči se dobro, da bodeš imel boljše misli o ljubem Bogu, ker zdaj si prepričan, da ti je Bog sestrico Vido samó zaradi tega vzel, da je tebi in babici dobil dobrotnika. Govoriti hočem z babico in jej povedati, da te bodem vzel k sebi in te posnovil.

Milan. O Gospod, kolika dobrota za mene! Resnica je, kar ste poprej rekli, in zdaj spoznam, da Bog tudi za mene ubogo siroto vé, da skrbi zame in me ljubi. Čast in hvala mu bodi na veke! — O kako vse drugače hočem odslej moliti prelepo Gospodovo molitev: Oče naš, kateri si v nebesih.

Otroci, molite za stariše.

ek oče na Goriškem je šel v Colo po vole. Mati je imela to lepo navado, da je vselej, kadar koli je oče kam otišel, z otročiči na večer molila „rožniveneč“ in koncu molitve pristavila: „Molimo še za srečen pot našemu očetu.“ Takó je mati storila tudi zdaj. Kadar odmolijo, vpraša najmanjši otrok mater: „Mati! zakaj pa je oče šel v nevarnost, da zdaj molimo za njega, a sam nam je večkrat dejal, da ne smemo v nobeno nevarnost hoditi, ker je to greh.“ — Mati odgovori: „Skrb in ljubezen do nas ga je gnala, da je šel iz doma. A da me boljše umejete, poslušajte, kar vam povem:

Bila je uboga vdova, ki je imela petero otrok. Ko se otroci zavedó pameti, vpraša jeden otročičev svojo mater: „Mati! vsi drugi otroci imajo očeta, kako to, da ga nimamo mi?“ — „Dà, dà, dete drago!“ odgovori mati z debelo solzo v očesu, „imeli ste ga tudi vi, ali prerano vam ga je pobrala nemila smrt. Utonil je v derečem potoku. Ko se je namreč vračal iz mesta, kamor je bil otišel po nujnem opravilu, nastala je nevihta in dež je lil, kakor bi se bilo nebó utrgalo. V velikih skrbéh za vas in želeč, da bi bil skoraj domá pri nas, krenil je s ceste po krajšem potu čez brv, ki drži preko derečega potoka. Ondu mu je izpodrsnilo, padel je v vódo in utonil. Vaš oče je zdaj v večnosti, tudi vi pridete enkrat za njim, kjer ga bode te poznali.

Jeden otročičev vpraša: „Mati! ako bi bil naš oče šel po cesti, ter napravil daljši ovinek, ali bi ne bil prišel do današnjega dneva domóv?“ — „O komaj četrť ure bi bil zamudil“, odgovori mati priprostemu otroku in solzé jej zalijó oči. — „Oh me, škoda!“ reče otročiček z žalostnim glasom, „ker bi ga zdaj lahko poznali“. Ta kratka povestica naj vas uči, da morate stariše ljubiti, spoštovati in goreče zanje moliti.

Fr. Kramar.